

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

8 decembrie 2020*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Ordin european de anchetă – Directiva 2014/41/UE – Articolul 1 alineatul (1) – Articolul 2 litera (c) punctele (i) și (ii) – Noțiunile de «autoritate judiciară» și de «autoritate emitentă» – Ordin european de anchetă emis de parchetul unui stat membru – Independență față de puterea executivă”

În cauza C-584/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul Penal Regional din Viena, Austria), prin decizia din 1 august 2019, primită de Curte la 2 august 2019, în procedura penală împotriva

A. și alții,

cu participarea:

Staatsanwaltschaft Wien,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, doamna A. Prechal, domnii M. Vilaras, E. Regan, L. Bay Larsen, N. Piçarra, A. Kumin și N. Wahl, președinți de cameră, domnul T. von Danwitz, doamnele C. Toader, K. Jürimäe (raportoare) și L. S. Rossi și domnii I. Jarukaitis și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul austriac, de J. Schmoll, J. Herrnfeld și C. Leeb, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de J. Möller și M. Hellmann, în calitate de agenți;
- pentru guvernul spaniol, de L. Aguilera Ruiz, în calitate de agent;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen și J. Langer, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

* Limba de procedură: germana.

– pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid și R. Troosters, în calitate de agenți,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 iulie 2020,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) și a articolului 2 litera (c) din Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO 2014, L 130, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei cereri de executare, în Austria, a unui ordin european de anchetă în materie penală emis de Staatsanwaltschaft Hamburg (Parchetul din Hamburg, Germania) cu privire la A. și la alte persoane necunoscute suspectate că au falsificat ordine de plată bancară.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (2), (5)-(8), (10)-(12), (15), (19), (21), (22), (34) și (39) ale Directivei 2014/41 au următorul cuprins:

„(2) În temeiul articolului 82 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii se bazează pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, care este considerat, începând cu Consiliul European de la Tampere din 15-16 octombrie 1999, ca fiind piatra de temelie a cooperării judiciare în materie penală în cadrul Uniunii.

[...]

- (5) De la adoptarea Deciziilor-cadru [2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (JO 2003, L 196, p. 45, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 125)] și [2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală (JO 2008, L 350, p. 72)], a devenit evident faptul că actualul cadru de strângere a probelor este prea fragmentat și complicat. În consecință, se impune o nouă abordare.
- (6) În cadrul Programului de la Stockholm adoptat de Consiliul European la 10-11 decembrie 2009, acesta a considerat că ar trebui să se urmărească instituirea unui sistem cuprinzător pentru obținerea probelor în cazurile cu o dimensiune transfrontalieră, pe baza principiului recunoașterii reciproce. Consiliul European a arătat că instrumentele existente în acest domeniu constituie un regim fragmentar și că este necesară o nouă abordare, bazată pe principiul recunoașterii reciproce, dar care să ia în considerare și flexibilitatea sistemului tradițional de asistență judiciară reciprocă. În consecință, Consiliul European a solicitat un sistem cuprinzător care să înlocuiască toate instrumentele existente în acest domeniu, inclusiv Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului, care să includă pe cât posibil toate tipurile de probe și care să prevadă termene pentru aplicare și să limiteze pe cât posibil motivele de refuz.

- (7) Această nouă abordare este bazată pe un instrument unic numit ordinul european de anchetă. Un ordin european de anchetă urmează să fie emis în scopul desfășurării uneia sau mai multor măsuri de investigare specifice în statul care execută ordinul european de anchetă (denumit în continuare «statul executant») în vederea strângerii de probe. Aceasta include obținerea de probe care sunt deja în posesia autorității executante.
- (8) Ordinul european de anchetă ar trebui să aibă un domeniu de aplicare orizontal și, în consecință, să se aplice tuturor măsurilor de investigare destinate strângerii de probe. Totuși, instituirea unei echipe comune de anchetă și strângerea de probe în cadrul unei astfel de echipe necesită norme specifice care sunt mai eficient tratate în mod separat. Prin urmare, fără a aduce atingere aplicării prezentei directive, instrumentele existente ar trebui să se aplice în continuare acestui tip de măsură de investigare.

[...]

- (10) Ordinul european de anchetă ar trebui să se axeze pe măsura de investigare care trebuie pusă în aplicare. Autoritatea emitentă este cea mai în măsură să decidă ce măsură de investigare urmează să fie utilizată, pe baza cunoașterii detaliilor anchetei respective. Totuși, autoritatea executantă ar trebui, ori de câte ori este posibil, să utilizeze un alt tip de măsură de investigare dacă măsura indicată nu există în temeiul dreptului său intern sau nu ar fi disponibilă într-o cauză internă similară. Disponibilitatea ar trebui să se refere la cazurile în care măsura de investigare indicată există în temeiul dreptului statului executant, dar este disponibilă în mod legal numai în anumite situații, de exemplu atunci când măsura de investigare poate fi executată doar pentru încălcări de o anumită gravitate, împotriva unor persoane față de care există deja un anumit nivel de suspiciune sau cu acordul persoanei vizate. Autoritatea executantă poate, de asemenea, să recurgă la un alt tip de măsură de investigare atunci când aceasta ar duce la același rezultat ca măsura de investigare indicată în ordinul european de anchetă prin mijloace care afectează mai puțin drepturile fundamentale ale persoanei în cauză.
- (11) Recurgerea la ordinul european de anchetă ar trebui să se facă atunci când executarea unei măsuri de investigare pare proporțională, adecvată și aplicabilă în cazul respectiv. Autoritatea emitentă ar trebui prin urmare să determine dacă probele solicitate sunt necesare și proporționale față de scopul procedurilor, dacă măsura de investigare aleasă este necesară și proporțională față de strângerea probelor în cauză și dacă, prin emiterea unui ordin european de anchetă, un alt stat membru ar trebui implicat în strângerea probelor respective. Aceași evaluare ar trebui efectuată și în cadrul procedurii de validare, atunci când validarea ordinului european de anchetă este necesară în temeiul prezentei directive. Executarea unui ordin european de anchetă nu ar trebui refuzată din alte motive decât cele menționate în prezenta directivă. Cu toate acestea, autoritatea executantă ar trebui să aibă dreptul de a opta pentru o măsură de investigare mai puțin intruzivă decât cea indicată într-un ordin european de anchetă dacă aceasta permite obținerea unor rezultate similare.
- (12) Atunci când emite un ordin european de anchetă, autoritatea emitentă ar trebui să acorde o atenție specială asigurării respectării depline a drepturilor astfel cum sunt consacrate la articolul 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare «[c]arta»). Prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare în cadrul procedurilor penale sunt o piatră de temelie a drepturilor fundamentale recunoscute în [c]artă în domeniul justiției penale. Orice limitare a acestor drepturi printr-o măsură de investigare dispusă în conformitate cu prezenta directivă ar trebui să fie în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 52 din [c]artă în ceea ce privește necesitatea și obiectivele de interes general pe care ar trebui să le urmărească, în special protejarea drepturilor și libertăților celorlalți.

[...]

(15) Prezenta directivă ar trebui pusă în aplicare ținând cont de [Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO 2010, L 280, p. 1), de Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO 2012, L 142, p. 1) și de Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO 2013, L 294, p. 1)] care se referă la drepturile procesuale în procedurile penale.

[...]

(19) Crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție în cadrul Uniunii se bazează pe încredere reciprocă și pe o prezumție de respectare de către statele membre a dreptului Uniunii și, în particular, a drepturilor fundamentale. Cu toate acestea, această prezumție este relativă. În consecință, dacă există motive temeinice pentru a considera că executarea unei măsuri de investigare indicate în ordinul european de anchetă ar duce la încălcarea unui drept fundamental al persoanei în cauză și că statul executant nu și-ar respecta obligațiile în ceea ce privește protejarea drepturilor fundamentale recunoscute în [c]artă, executarea ordinului european de anchetă ar trebui refuzată.

[...]

(21) Sunt necesare termene pentru a asigura cooperarea rapidă, eficientă și consecventă între statele membre în materie penală. Luarea deciziei privind recunoașterea sau executarea, precum și executarea concretă a măsurii de investigare ar trebui să se desfășoare cu aceeași celeritate și cu același grad de prioritate ca într-o cauză internă similară. Ar trebui să fie prevăzute termene pentru a asigura luarea unei decizii sau executarea în termen rezonabil sau pentru a respecta constrângeri procedurale în statul emitent.

(22) Căile de atac disponibile împotriva unui ordin european de anchetă ar trebui să fie cel puțin echivalente celor disponibile într-o cauză internă împotriva măsurii de investigare respective. În conformitate cu dreptul lor intern, statele membre ar trebui să asigure aplicabilitatea acestor căi de atac, inclusiv prin informarea oricărei părți interesate, în timp util, cu privire la posibilitățile de a recurge la căile de atac respective. În cazurile în care obiecțiile împotriva ordinului european de anchetă sunt depuse de către o parte interesată în statul executant cu privire la motivele de fond ale emiterii ordinului european de anchetă, este recomandabil ca informațiile cu privire la o asemenea contestație să fie transmise autorității emitente, iar partea interesată să fie informată în consecință.

[...]

(34) Având în vedere domeniul său de aplicare, prezenta directivă se referă la măsuri provizorii numai în vederea strângerii de probe. [...]

[...]

(39) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolul 6 [...] TUE și în [c]artă, în special la titlul VI, în dreptul internațional și acordurile internaționale la care Uniunea sau toate statele membre sunt parte, inclusiv Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și în constituțiile statelor membre în domeniile lor respective de aplicare. [...]"

- 4 Sub titlul „Ordinul european de anchetă și obligația de executare a acestuia”, articolul 1 din această directivă prevede:

„(1) Ordinul european de anchetă reprezintă o decizie judiciară emisă sau validată de o autoritate judiciară a unui stat membru (denumit în continuare «statul emitent») pentru a pune în aplicare una sau mai multe măsuri de investigare specifice într-un alt stat membru (denumit în continuare «statul executant») în vederea obținerii de probe în conformitate cu prezenta directivă.

Ordinul european de anchetă poate fi emis și pentru obținerea de probe care se află deja în posesia autorităților competente ale statului executant.

(2) Statele membre execută ordinul european de anchetă pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu prezenta directivă.

(3) Emiterea unui ordin european de anchetă poate fi solicitată de o persoană suspectată sau acuzată, sau de un avocat în numele său, în cadrul drepturilor de apărare aplicabile în conformitate cu procedura penală internă.

(4) Prezenta directivă nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din TUE, inclusiv dreptul la apărare al persoanelor care fac obiectul unor proceduri penale, și nu aduce atingere obligațiilor care revin autorităților judiciare în această privință.”

- 5 Potrivit articolului 2 din directiva menționată, intitulat „Definiții”:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

(c) «autoritate emitentă» înseamnă:

- (i) un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror competent pentru cauza vizată sau
- (ii) orice altă autoritate competentă, astfel cum este definită de către statul emitent, care acționează, în cazul respectiv, în calitate de autoritate de anchetă în cadrul procedurilor penale, care are competența să dispună strângerea de probe în conformitate cu dreptul intern. În plus, înainte de a fi transmis autorității executante, ordinul european de anchetă este validat, după examinarea conformității sale cu condițiile pentru emiterea unui ordin european de anchetă în temeiul prezentei directive, în special condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1), de către un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror din statul emitent. În cazul în care ordinul european de anchetă a fost validat de o autoritate judiciară, autoritatea respectivă poate fi considerată, de asemenea, autoritate emitentă în sensul transmiterii ordinului european de anchetă;

(d) «autoritate executantă» înseamnă o autoritate care are competența de a recunoaște un ordin european de anchetă și de a asigura executarea acestuia în conformitate cu prezenta directivă și cu procedurile aplicabile într-o cauză internă similară. Altfel de proceduri pot necesita o autorizare din partea unei instanțe din statul executant, atunci când dreptul intern al acestuia prevede acest lucru.”

- 6 Articolul 3 din aceeași directivă, intitulat „Domeniul de aplicare al ordinului european de anchetă”, prevede:

„Ordinul european de anchetă include orice măsură de investigare cu excepția instituirii unei echipe comune de anchetă și strângerii de probe în cadrul unei echipe comune de anchetă [...]”

- 7 Potrivit articolului 4 din Directiva 2014/41, intitulat „Tipuri de proceduri pentru care poate fi emis ordinul european de anchetă”:

„Ordinul european de anchetă poate fi emis:

- (a) în cazul procedurilor penale inițiate de către o autoritate judiciară sau care pot fi inițiate în fața unei autorități judiciare cu privire la o infracțiune în temeiul dreptului intern al statului emitent;

[...]

- (c) în cazul procedurilor inițiate de autorități judiciare cu privire la fapte care constituie încălcări ale normelor de drept și care sunt incriminate prin dreptul intern al statului emitent și în cazul în care decizia autorităților menționate poate da naștere unei acțiuni în fața unei instanțe competente în special în materie penală și

[...]”

- 8 Articolul 6 din această directivă, intitulat „Condițiile pentru emiterea și transmiterea unui ordin european de anchetă”, prevede:

„(1) Autoritatea emitentă poate emite un ordin european de anchetă numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) emiterea ordinului european de anchetă este necesară și proporțională față de scopul procedurilor menționate la articolul 4, ținând cont de drepturile persoanei suspectate sau acuzate, și
- (b) măsura sau măsurile de investigare indicate în ordinul european de anchetă ar putea fi dispuse în același condiții într-o cauză internă similară.

(2) Condițiile menționate la alineatul (1) sunt evaluate, în fiecare caz, de către autoritatea emitentă.

(3) În cazul în care o autoritate executantă are motive să creadă că nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), aceasta poate consulta autoritatea emitentă cu privire la importanța executării ordinului european de anchetă. După această consultare, autoritatea emitentă poate decide să retragă ordinul european de anchetă.”

- 9 Articolul 9 din directiva menționată, intitulat „Recunoașterea și executarea”, prevede, la alineatele (1)-(3), următoarele:

„(1) Autoritatea executantă recunoaște un ordin european de anchetă, transmis în conformitate cu prezenta directivă, fără a fi necesară nicio altă formalitate, și asigură executarea sa în același mod și cu aceleași mijloace ca în situația în care măsura de anchetă în cauză ar fi fost dispusă de către o autoritate a statului executant, cu excepția cazului în care această autoritate hotărăște să invoce unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare sau unul dintre motivele de amânare prevăzute în prezenta directivă.

(2) Autoritatea executantă respectă formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea emitentă, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta directivă și cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor fundamentale de drept ale statului executant.

(3) Atunci când o autoritate executantă primește un ordin european de anchetă care nu a fost emis de o autoritate judiciară [a se citi «emitentă»], astfel cum este specificat la articolul 2 litera (c), autoritatea executantă returnează ordinul european de anchetă statului emitent.”

- 10 Articolul 10 din aceeași directivă, intitulat „Recurgerea la măsuri de investigare alternative”, prevede la alineatele (1), (3) și (4) următoarele:

„(1) Autoritatea executantă recurge, ori de câte ori este posibil, la o altă măsură de anchetă decât cea prevăzută în ordinul european de anchetă atunci când:

- (a) măsura de anchetă indicată în ordinul european de anchetă nu există în temeiul dreptului statului executant sau
- (b) măsura de anchetă indicată în ordinul european de anchetă nu ar fi disponibilă într-o cauză internă similară.

[...]

(3) Autoritatea executantă poate recurge, de asemenea, la o măsură de investigare, alta decât cea indicată în ordinul european de anchetă, atunci când măsura de investigare selectată de autoritatea executantă ar avea același rezultat ca măsura de investigare indicată în ordinul european de anchetă, prin mijloace mai puțin intruzive.

(4) Atunci când decide să facă uz de posibilitatea menționată la alineatele (1) și (3), autoritatea executantă informează mai întâi autoritatea emitentă, care poate decide retragerea sau completarea ordinului european de anchetă.”

- 11 Articolul 11 din Directiva 2014/41, intitulat „Motive de nerecunoaștere sau de neexecutare”, enumeră la alineatul (1) motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare a unui ordin european de anchetă în statul executant. Printre aceste motive, la litera (f) a acestei dispoziții figurează existența unor „motive temeinice pentru a considera că executarea unei măsuri de investigare indicate în ordinul european de anchetă ar fi incompatibilă cu obligațiile statului executant în conformitate cu articolul 6 [...] TUE și al Cartei [a se citi «cu carta»]”.

- 12 Articolul 14 din această directivă, intitulat „Căi de atac”, are următorul cuprins:

„(1) Statele membre se asigură că măsurilor de investigare indicate în ordinul european de anchetă le sunt aplicabile căile de atac echivalente celor disponibile într-o cauză internă similară.

(2) Motivele de fond pentru emiterea ordinului european de anchetă pot fi contestate numai printr-o acțiune inițiată în statul emitent, fără a aduce atingere garanțiilor privind drepturile fundamentale din statul executant.

(3) În cazul în care nu ar aduce atingere nevoii de asigurare a confidențialității unei anchete în temeiul articolului 19 alineatul (1), autoritatea emitentă și autoritatea executantă iau măsurile adecvate pentru a asigura faptul că sunt furnizate informații cu privire la posibilitățile în temeiul dreptului național de a recurge la căile de atac din momentul în care acestea devin aplicabile și în timp util, pentru a asigura posibilitatea exercitării efective a acestora.

(4) Statele membre se asigură că termenele de exercitare a dreptului de a recurge la o cale de atac sunt identice cu cele prevăzute în cauze interne similare și că se aplică astfel încât să garanteze părților interesate posibilitatea de a exercita în mod efectiv dreptul de a recurge la aceste căi de atac.

(5) Autoritatea emitentă și autoritatea executantă se informează reciproc cu privire la căile de atac împotriva emiterii, a recunoașterii ori a executării unui ordin european de anchetă.

(6) Introducerea unei căi de atac în justiție nu suspendă executarea măsurii de investigare, cu excepția cazului în care acest lucru este prevăzut în cauze interne similare.

(7) Statul emitent ia în considerare admiterea căii de atac împotriva recunoașterii sau a executării unui ordin european de anchetă în conformitate cu propriul său drept intern. Fără a aduce atingere normelor procedurale interne, statele membre asigură faptul că, în procedurile penale din statul emitent, se respectă dreptul la apărare și echitatea procedurilor în cadrul evaluării probelor obținute prin intermediul ordinului european de anchetă.”

- 13 Articolele 22 și 23 din directiva menționată cuprind dispoziții speciale referitoare la transferul temporar al persoanelor private de libertate către statul emitent în scopul aplicării unei măsuri de investigare și, respectiv, către statul executant în scopul executării unei măsuri de investigare.

Dreptul național

Dreptul german

- 14 Articolul 146 din Gerichtsverfassungsgesetz (Legea privind organizarea judiciară) prevede că funcționarii din cadrul parchetului au obligația de a respecta instrucțiunile oficiale primite de la superiorii lor ierarhici.

- 15 Potrivit articolului 147 din această lege:

„Competența de control și de conducere revine:

1. ministrului federal al justiției și protecției consumatorului, în ceea ce privește procurorul general federal și procurorii federali;
2. administrației judiciare a landului, în ceea ce privește toți funcționarii din cadrul ministerului public din landul în cauză;
3. celui mai înalt funcționar din cadrul ministerului public de pe lângă tribunalele regionale superioare și tribunalele regionale, în ceea ce privește toți agenții din cadrul ministerului public din circumscriptia respectivei instanțe.”

Dreptul austriac

- 16 Directiva 2014/41 a fost transpusă în dreptul austriac printr-o modificare a Bundesgesetz über die justizielle Zusammenarbeit in Strafsachen mit den Mitgliedstaaten der Europäischen Union (Legea federală privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale Uniunii Europene) din 15 mai 2018 (BGBl. I, 28/2018).

- 17 Articolul 55 alineatul 3 din această lege prevede:

„În cazul în care, în statul emitent, procedura nu se desfășoară de către o autoritate judiciară, un ordin european de anchetă poate fi executat numai în cazul în care este posibilă sesizarea unei instanțe împotriva deciziei autorității emitente, iar ordinul de anchetă a fost autorizat de o autoritate judiciară a statului emitent.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 18 Parchetul din Hamburg desfășoară o anchetă penală pentru fraudă împotriva lui A. și a altor persoane necunoscute. Acestea sunt suspectate că, în luna iulie a anului 2018, folosind date obținute în mod nelegal și cu intenție frauduloasă, au falsificat treisprezece ordine de transfer prin care ar fi fost sau ar fi trebuit să fie transferați 9 775,05 euro într-un cont bancar deschis în numele lui A. la o bancă austriacă.
- 19 În vederea instrumentării acestei cauze, Parchetul din Hamburg a emis, la 15 mai 2019, un ordin european de anchetă pe care l-a transmis la Staatsanwaltschaft Wien (Parchetul din Viena, Austria). Prin acest ordin, Parchetul din Hamburg solicită Parchetului din Viena să îi transmită copii ale extraselor din contul bancar în cauză pentru perioada cuprinsă între 1 iunie și 30 septembrie 2018.
- 20 Din decizia de trimitere reiese că, în conformitate cu Strafprozessordnung (Codul de procedură penală austriac), o bancă nu poate fi obligată să transmită extrase de cont bancar decât în temeiul unei măsuri de investigare care trebuie dispusă de parchet pe baza unei autorizații judiciare. Astfel, fără autorizație judiciară, parchetul austriac nu poate dispune această măsură de investigare.
- 21 La 31 mai 2019, Parchetul din Viena a solicitat Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul Penal Regional din Viena, Austria), care este instanța de trimitere în prezenta cauză, să autorizeze măsura de investigare menționată, pentru a putea constrânge banca în cauză să comunice extrasele de cont vizate în ordinul european de anchetă.
- 22 Instanța de trimitere ridică totuși problema dacă Parchetul din Hamburg, care a emis acest ordin, poate fi calificat drept „autoritate judiciară” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2014/41. Instanța de trimitere ridică de asemenea problema dacă acesta poate intra sub incidența noțiunii de „autoritate emitentă”, în sensul articolului 2 litera (c) din această directivă, și în special a noțiunii de „procuror”, care figurează la punctul (i) al acestei din urmă dispoziții, în măsura în care, în conformitate cu articolele 146 și 147 din Legea privind organizarea judiciară în vigoare în Germania, acest parchet poate primi instrucțiuni, inclusiv în cazuri individuale, din partea Justizsenator von Hamburg (ministrul justiției din Hamburg, Germania).
- 23 Instanța menționată arată în această privință că din coroborarea articolului 1 alineatul (1) cu articolul 2 litera (c) din Directiva 2014/41 reiese că, pentru a putea fi executat, ordinul european de anchetă trebuie fie să fie emis de un judecător, de o instanță judecătorească, de un judecător de instrucție sau de un procuror, fie să fie validat de una dintre aceste autorități.
- 24 Instanța menționată subliniază însă că, deși Directiva 2014/41 enunță că ordinul european de anchetă este o decizie „judiciară”, aceeași directivă prevede totuși că un astfel de ordin poate fi emis sau validat de un procuror în condițiile în care nu toate parchetele statelor membre îndeplinesc ansamblul criteriilor pe care trebuie să le respecte judecătorii sau instanțele judecătorești, în special criteriul independenței care, pe plan extern, presupune ca instanța respectivă să își exercite funcțiile în mod complet autonom, fără a fi supusă vreunei legături ierarhice sau de subordonare și fără să primească dispoziții sau instrucțiuni, indiferent de originea lor.
- 25 În această privință, ea apreciază că motivarea Hotărârii Curții din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), precum și a Hotărârii din 27 mai 2019, PF (Procurorul General al Lituaniei) (C-509/18, EU:C:2019:457), referitoare la mandatul european de arestare prevăzut de Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3) este aplicabilă ordinului european de anchetă.

- 26 Directiva 2014/41 și Decizia-cadru 2002/584 s-ar întemeia astfel pe aceleași principii privind recunoașterea și încrederea reciprocă. Acestea ar utiliza aceleași noțiuni de „autoritate judiciară” și de „autoritate emitentă” și ar cuprinde o enumerare exhaustivă a motivelor în temeiul cărora statul executant poate refuza executarea unui ordin european de anchetă și, respectiv, a unui mandat european de arestare.
- 27 Instanța de trimitere subliniază însă că, spre deosebire de Decizia-cadru 2002/584, Directiva 2014/41 conferă în mod expres procurorilor calitatea de „autoritate emitentă” și le permite să emită sau să valideze ordine europene de anchetă. Ea consideră că această directivă ar putea fi, așadar, interpretată în sensul că aspectul dacă un procuror este expus sau nu riscului de a fi supus unor instrucțiuni individuale ale puterii executive este lipsit de relevanță în cadrul acesteia.
- 28 Această instanță arată, în plus, că cerința privind independența autorității emitente a unui mandat european de arestare este justificată de atingerile grave aduse drepturilor fundamentale ale persoanei vizate de un astfel de mandat, care determină o privare de libertate și un transfer al acestei persoane într-un alt stat membru. În opinia sa, se aduc atingeri de aceeași natură prin ordinul european de anchetă, care acoperă toate măsurile de investigare, inclusiv percheziția, supravegherea vizuală sau auditivă ori supravegherea telecomunicațiilor.
- 29 Instanța de trimitere mai precizează că, în cazul în care Parchetul din Hamburg ar trebui considerat o „autoritate judiciară”, în sensul Directivei 2014/41 și al articolului 55 alineatul 3 din Legea federală privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale Uniunii Europene, ordinul european de anchetă în discuție în litigiul principal ar trebui să fie executat în Austria, dat fiind că toate celelalte condiții prevăzute de dreptul național sunt îndeplinite.
- 30 În aceste condiții, Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul Penal Regional din Viena) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Noțiunea de «autoritate judiciară», în sensul articolului 1 alineatul (1) din [Directiva 2014/41], și noțiunea de «procuror», în sensul articolului 2 litera (c) punctul (i) din directiva menționată, trebuie interpretate în sensul că vizează și parchetele dintr-un stat membru care, în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui ordin european de anchetă, sunt expuse riscului de a fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive, de exemplu din partea ministrului justiției din Hamburg?”

Procedura în fața Curții

- 31 Instanța de trimitere a solicitat Curții să judece prezenta cauză potrivit procedurii accelerate în temeiul articolului 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al acesteia.
- 32 În susținerea cererii sale, instanța de trimitere arată, în primul rând, că există numeroase proceduri de anchetă în care se pune în discuție aceeași chestiune ca cea ridicată în cadrul prezentei trimiteri preliminare și prin care se urmărește să se stabilească dacă ordinele europene de anchetă emise de parchetele germane trebuie executate. În plus, această chestiune ar fi importantă și pentru alte state membre în care, precum în Germania, parchetele sunt expuse riscului de a fi supuse unor instrucțiuni individuale ale puterii executive. În al doilea rând, din cauza atingerilor aduse în cadrul procedurilor de anchetă drepturilor fundamentale ale persoanelor căutate, astfel de proceduri ar trebui, la fel cum prevede dreptul austriac, să fie încheiate în cel mai scurt termen.

- 33 Din articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură rezultă că, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate care derogă de la prevederile regulamentului de procedură menționat.
- 34 La 6 septembrie 2019, președintele Curții a decis, după ascultarea judecătoarei raportoare și a avocatului general, să respingă cererea instanței de trimitere amintită la punctul 31 din prezenta hotărâre.
- 35 Astfel, pe de o parte, motivul întemeiat pe aspectul că cererea de decizie preliminară privește executarea unui ordin european de anchetă și, prin urmare, ar impune un răspuns dat cu celeritate nu poate fi suficient în sine pentru a justifica judecarea prezentei cauze potrivit procedurii accelerate prevăzute la articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, dat fiind că aceasta din urmă constituie un instrument procedural destinat să răspundă unei situații de urgență extraordinară (a se vedea prin analogie Ordonanța președintelui Curții din 20 septembrie 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 și C-509/18, nepublicată, EU:C:2018:766, punctul 11, precum și jurisprudența citată).
- 36 Pe de altă parte, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că numărul important de persoane sau de situații juridice potențial vizate de decizia care trebuie să fie dată de o instanță de trimitere după ce a sesizat Curtea cu titlu preliminar nu constituie, ca atare, o împrejurare excepțională susceptibilă să justifice recurgerea la procedura accelerată. Situația este aceeași în ceea ce privește numărul important de cauze care ar putea fi suspendate în așteptarea deciziei Curții pronunțate cu privire la trimiterea preliminară (Ordonanța președintelui Curții din 20 septembrie 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 și C-509/18, nepublicată, EU:C:2018:766, punctul 14, precum și jurisprudența citată).
- 37 Cu toate acestea, președintele Curții a decis ca prezenta cauză să fie examinată cu prioritate, în temeiul articolului 53 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 38 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 litera (c) din Directiva 2014/41 trebuie interpretate în sensul că intră în sfera noțiunilor de „autoritate judiciară” și de „autoritate emitentă”, în sensul acestor dispoziții, procurorul unui stat membru sau, mai general, parchetul unui stat membru, independent de raportul de subordonare legală care ar putea exista între acest procuror sau acest parchet și puterea executivă a acestui stat membru și de expunerea respectivului procuror sau a respectivului parchet la riscul de a fi supus, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea acestei puteri în cadrul adoptării unui ordin european de anchetă.
- 39 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că această directivă are ca obiect, astfel cum reiese din considerentele (5)-(8) ale acesteia, înlocuirea cadrului fragmentar și complex existent în materie de obținere de probe în cauzele penale care au o dimensiune transfrontalieră și urmărește, prin instituirea unui sistem simplificat și mai eficient întemeiat pe un instrument unic denumit „ordinul european de anchetă”, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară pentru a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul de încredere ridicat care trebuie să existe între statele membre.
- 40 În această privință, rezultă în special din considerentele (2), (6) și (19) ale directivei menționate că ordinul european de anchetă este un instrument care ține de cooperarea judiciară în materie penală prevăzută la articolul 82 alineatul (1) TFUE, care se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare. Acest principiu, care constituie „piatra de temelie” a

cooperării judiciare în materie penală, este el însuși întemeiat pe încrederea reciprocă, precum și pe prezumția refragabilă că celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și în special drepturile fundamentale.

- 41 În acest context, articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2014/41 definește ordinul european de anchetă ca fiind o decizie judiciară emisă sau validată de o autoritate judiciară a unui stat membru pentru a pune în aplicare una sau mai multe măsuri de investigare specifice într-un alt stat membru în vederea obținerii de probe în conformitate cu această directivă, inclusiv cele aflate deja în posesia autorităților competente ale acestui stat membru.
- 42 Articolul 2 litera (c) din această directivă definește ceea ce trebuie să se înțeleagă, în sensul directivei menționate, prin „autoritate emitentă”, precizând, la punctul (ii) al acestei dispoziții, că, atunci când un ordin european de anchetă este emis de o altă autoritate competentă a statului membru emitent decât una dintre cele prevăzute la punctul (i) al acesteia, respectivul ordin trebuie validat de o „autoritate judiciară” înainte de a fi transmis autorității executante.
- 43 Potrivit articolului 1 alineatul (2) din Directiva 2014/41, statele membre execută ordinul european de anchetă pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile acestei directive.
- 44 În special, în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2014/41, autoritatea executantă recunoaște un ordin european de anchetă, fără a fi necesară nicio altă formalitate, și asigură executarea sa în același mod și cu aceleași mijloace ca în situația în care măsura de anchetă în cauză ar fi fost dispusă de către o autoritate a statului executant. Cu toate acestea, în temeiul aceleiași dispoziții, autoritatea menționată poate hotărî să nu execute un ordin european de anchetă invocând unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare sau unul dintre motivele de amânare prevăzute de această directivă.
- 45 În plus, articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2014/41 prevede că, atunci când o autoritate executantă primește un ordin european de anchetă care nu a fost emis de o autoritate emitentă, în sensul articolului 2 litera (c) din această directivă, autoritatea executantă returnează acest ordin statului emitent.
- 46 Din considerațiile care precedă rezultă, pe de o parte, că un ordin european de anchetă poate fi executat numai dacă autoritatea care l-a emis este o „autoritate emitentă”, în sensul articolului 2 litera (c) din directiva menționată, și, pe de altă parte, că, atunci când un astfel de ordin este emis de o altă autoritate emitentă decât una dintre cele menționate la punctul (i) al acestei dispoziții, ea trebuie validată de o „autoritate judiciară” înainte de a fi transmisă în scopul executării sale într-un alt stat membru.
- 47 În speță, întrebarea adresată privește în esență aspectul dacă un procuror al unui stat membru sau, mai general, parchetul unui stat membru corespunde noțiunilor de „autoritate judiciară” și de „autoritate emitentă”, în sensul articolului 1 alineatul (1) și, respectiv, al articolului 2 litera (c) din Directiva 2014/41, chiar dacă acesta ar fi într-un raport de subordonare legală față de puterea executivă a acestui stat membru, expunându-l riscului de a fi supus, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea acestei puteri în cadrul adoptării unui ordin european de anchetă.
- 48 Această problemă se ridică în măsura în care, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 25 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere solicită să se stabilească aplicabilitatea, în contextul Directivei 2014/41, a jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 90), și din Hotărârea din 27 mai 2019, PF (Procurorul General al Lituaniei) (C-509/18, EU:C:2019:457, punctul 57), în care Curtea a interpretat noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, cuprinsă la articolul 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, în sensul că, în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui mandat european de arestare, ea nu vizează parchetele unui stat membru care sunt expuse unui astfel de risc.

- 49 Conform unei jurisprudențe constante a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție [Hotărârea din 3 martie 2020, X (Mandat european de arestare – Dublă incriminare), C-717/18, EU:C:2020:142, punctul 21 și jurisprudența citată].
- 50 În ceea ce privește, în primul rând, modul de redactare a dispozițiilor vizate la punctul 47 din prezenta hotărâre, trebuie arătat că, în timp ce Decizia-cadru 2002/584, în special articolul 6 alineatul (1) din aceasta, folosește noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, fără a preciza autoritățile care intră sub incidența acestei noțiuni, articolul 2 litera (c) punctul (i) din Directiva 2014/41 prevede expres că procurorul figurează printre autoritățile care, asemenea judecătorului, instanței judecătorești sau judecătorului de instrucție, sunt înțelese ca fiind o „autoritate emitentă”.
- 51 Această din urmă dispoziție subordonează calificarea drept „autoritate emitentă” numai condiției ca instanța judecătorească și persoanele care exercită funcția de judecător, de judecător de instrucție sau de procuror să fie competente în cauza respectivă.
- 52 Astfel, din moment ce, în temeiul dreptului național, procurorul unui stat membru sau, mai general, parchetul acestui stat membru este competent să dispună măsuri de investigare pentru a obține probe într-o anumită cauză, acesta intră sub incidența noțiunii de „autoritate emitentă” în sensul articolului 2 litera (c) punctul (i) din Directiva 2014/41.
- 53 Decurge de asemenea din modul de redactare a articolului 2 litera (c) punctul (ii) din această directivă că procurorul figurează printre „autoritățile judiciare” care sunt abilitate să valideze un ordin european de anchetă înainte de transmiterea sa autorității executante, atunci când acest ordin a fost emis de o altă autoritate emitentă decât una dintre cele prevăzute la punctul (i) al acestei dispoziții.
- 54 Se impune să se constate că nici punctul (i), nici punctul (ii) ale acestui articol 2 litera (c) nu condiționează calificarea procurorului drept „autoritate emitentă” sau drept „autoritate judiciară”, în sensul Directivei 2014/41, de lipsa unui raport de subordonare legală a acestuia față de puterea executivă a statului membru din care face parte.
- 55 Reiese de asemenea din coroborarea articolului 1 alineatul (1) cu articolul 2 litera (c) punctele (i) și (ii) din Directiva 2014/41 că emiterea sau validarea unui ordin european de anchetă de către un procuror conferă acestui ordin calitatea de decizie judiciară.
- 56 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul în care se înscriu aceste dispoziții, trebuie arătat, *primo*, că emiterea sau validarea unui ordin european de anchetă este supusă, potrivit Directivei 2014/41, unei proceduri și unor garanții distincte de cele care reglementează emiterea unui mandat european de arestare. Această directivă prevede dispoziții specifice care urmăresc să asigure că emiterea sau validarea unui ordin european de anchetă de către un procuror precum cel prevăzut la articolul 2 litera (c) din directiva menționată este însoțită de garanții specifice adoptării deciziilor judiciare, în particular de cele referitoare la respectarea drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză și în special a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă.
- 57 Mai întâi, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2014/41 coroborat cu articolul 2 litera (c) și cu considerentul (11) al acestei directive, această emitere sau validare este supusă dublei condiții, pe de o parte, ca ea să fie necesară și proporțională față de scopul procedurilor, în special penale, menționate la articolul 4 din respectiva directivă, ținând cont de drepturile persoanei suspectate sau acuzate, și, pe de altă parte, ca măsura sau măsurile de investigare indicate în ordinul european de anchetă să fi putut să fie dispuse în același condiții într-o cauză internă similară.

- 58 Astfel, atunci când emite sau validează un ordin european de anchetă, un procuror precum cel prevăzut la articolul 2 litera (c) din Directiva 2014/41 trebuie să asigure respectarea garanțiilor procedurale naționale, care trebuie să fie conforme cu directivele, enunțate în considerentul (15) al acestei directive, referitoare la drepturile procesuale în procedurile penale.
- 59 De asemenea, astfel cum se amintește, pe de altă parte, în considerentele (12) și (39) ale directivei menționate, acesta trebuie să asigure respectarea drepturilor consacrate de cartă, în special dreptul la prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare prevăzute la articolul 48 din aceasta. În plus, orice limitare adusă acestor drepturi printr-o măsură de investigare dispusă în conformitate cu aceeași directivă trebuie să fie în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă, ceea ce presupune printre altele ca limitarea în cauză să fie, cu respectarea principiului proporționalității, necesară și să răspundă efectiv unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune sau protejării drepturilor și libertăților celorlalți.
- 60 În continuare, articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2014/41, interpretat în lumina considerentului (22) al acesteia, prevede o obligație generală a statelor membre de a se asigura că măsurilor de investigare indicate în ordinul european de anchetă le sunt aplicabile căi de atac cel puțin echivalente celor disponibile într-o cauză internă similară.
- 61 Conform articolului 14 alineatul (3) din această directivă, autoritatea emitentă asigură faptul că persoanele vizate de un astfel de ordin dispun de informații suficiente cu privire la căile de atac și termenele de exercitare a acestora împotriva respectivului ordin, prevăzute de dreptul național, pentru a asigura posibilitatea exercitării efective a dreptului lor la o cale de atac.
- 62 În sfârșit, potrivit articolului 14 alineatul (7) din directiva menționată, statul emitent trebuie ia în considerare admiterea căii de atac împotriva recunoașterii sau a executării unui ordin european de anchetă în conformitate cu propriul său drept intern. Astfel, fără a aduce atingere normelor procedurale interne, statele membre trebuie să asigure faptul că, în cursul procedurilor penale din statul emitent, se respectă dreptul la apărare și echitatea procedurilor în cadrul evaluării probelor obținute prin intermediul unui ordin european de anchetă.
- 63 Din dispozițiile Directivei 2014/41 menționate la punctele 57-62 din prezenta hotărâre rezultă că un procuror precum cel prevăzut la articolul 2 litera (c) din această directivă, care emite sau validează un ordin european de anchetă, trebuie să ia în considerare principiul proporționalității și drepturile fundamentale ale persoanei în cauză, în special cele consacrate de cartă, și că decizia sa trebuie să poată face obiectul unor căi de atac efective, cel puțin echivalente celor disponibile într-o cauză internă similară.
- 64 *Secundo*, deși ordinul european de anchetă este, desigur, un instrument întemeiat pe principiile încrederii și recunoașterii reciproce, a cărui executare constituie principiul, iar refuzul executării este conceput ca o excepție care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte [a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 45, precum și jurisprudența citată], dispozițiile Directivei 2014/41 permit totuși autorității executante și, în sens mai larg, statului executant să vegheze la respectarea principiului proporționalității, precum și a drepturilor procedurale și fundamentale ale persoanei în cauză.
- 65 Mai întâi, din articolul 2 litera (d) din Directiva 2014/41 rezultă că procedura de executare a unui ordin european de anchetă poate necesita autorizarea din partea unei instanțe din statul executant, atunci când dreptul intern al acestuia prevede acest lucru. Astfel cum reiese din decizia de trimitere, aceasta este situația dreptului austriac, care condiționează executarea anumitor măsuri de investigare, precum o cerere de comunicare a unor informații referitoare la un cont bancar, de autorizarea din partea unei instanțe.

- 66 În continuare, potrivit articolului 6 alineatul (3) din această directivă, în cazul în care o autoritate executantă are motive să creadă că nu au fost îndeplinite condițiile enunțate la alineatul (1) al acestui articol, în special cea privind faptul că măsura de investigare este necesară și proporțională față de scopul procedurilor pentru care a fost emisă, ținând cont de drepturile persoanei în cauză, ea poate consulta autoritatea emitentă cu privire la importanța executării ordinului european de anchetă, ceea ce poate conduce, dacă este cazul, la retragerea acestui ordin de către autoritatea emitentă.
- 67 În temeiul articolului 10 din directiva menționată, autoritatea executantă poate recurge de asemenea la o măsură de investigare, alta decât cea indicată în ordinul european de anchetă. Această posibilitate este deschisă în special în cazul în care, astfel cum reiese din alineatul (3) al acestui articol, interpretat în lumina considerentului (10) al acestei directive, autoritatea menționată apreciază că această altă măsură de investigare ar avea același rezultat ca măsura indicată în ordinul european de anchetă, prin mijloace care afectează mai puțin drepturile fundamentale.
- 68 În sfârșit, conform articolului 11 alineatul (1) litera (f) din directiva menționată, recunoașterea sau executarea unui ordin european de anchetă poate fi refuzată în statul executant în cazul în care există motive temeinice pentru a considera că executarea unei măsuri de investigare indicate în ordinul european de anchetă ar fi incompatibilă cu obligațiile statului executant în conformitate cu articolul 6 TUE și cu carta.
- 69 Având în vedere elementele menționate la punctele 57-68 din prezenta hotărâre, articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 litera (c) din Directiva 2014/41 se înscriu într-un cadru normativ care implică un ansamblu de garanții atât în etapa emiterii sau a validării, cât și în stadiul executării ordinului european de anchetă, în vederea asigurării protecției drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză.
- 70 În ceea ce privește, în al treilea rând, obiectivul Directivei 2014/41, aceasta urmărește să garanteze, astfel cum s-a amintit la punctele 39 și 40 din prezenta hotărâre, o cooperare simplificată și eficientă între statele membre prin asigurarea recunoașterii reciproce a deciziilor luate de autoritățile judiciare ale acestor state membre în vederea obținerii de probe în cauzele penale care au o dimensiune transfrontalieră.
- 71 Astfel cum se subliniază în considerentul (34) al directivei menționate, aceasta se referă la măsuri provizorii numai în vederea strângerii de probe. În plus, potrivit articolului 1 alineatul (3) din directiva menționată, emiterea unui ordin european de anchetă poate fi solicitată de o persoană suspectată sau acuzată sau de un avocat în numele său. După cum arată domnul avocat general la punctul 71 din concluziile sale, o asemenea măsură poate fi astfel dispusă în interesul persoanei în cauză.
- 72 Pe de altă parte, trebuie subliniat că ordinul european de anchetă reglementat de Directiva 2014/41 urmărește, în cadrul unei proceduri penale, un obiectiv distinct de mandatul european de arestare reglementat de Decizia-cadru 2002/584. Astfel, în timp ce mandatul european de arestare urmărește, conform articolului 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, arestarea și predarea unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, ordinul european de anchetă urmărește, potrivit articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2014/41, punerea în aplicare a uneia sau mai multor măsuri de investigare specifice în vederea obținerii de probe.
- 73 Desigur, după cum reiese din articolele 3 și 4 din Directiva 2014/41, un ordin european de anchetă poate include, în principiu, orice măsură de investigare în scopul, printre altele, al unor proceduri penale. Or, unele dintre aceste măsuri pot fi intruzive, în măsura în care aduc atingere, printre altele, dreptului la viață privată sau dreptului de proprietate al persoanei în cauză. Cu toate acestea, astfel cum au arătat toate persoanele interesate care au prezentat observații în fața Curții, în afară de cazul particular al transferului temporar al unor persoane deja supuse unei măsuri privative de libertate în scopul aplicării unei măsuri de investigare, care face obiectul unor garanții specifice la articolele 22

și 23 din Directiva 2014/41, ordinul european de anchetă nu este, spre deosebire de un mandat european de arestare, de natură să aducă atingere dreptului la libertate al persoanei în cauză, consacrat la articolul 6 din cartă.

- 74 Ținând seama de diferențele de ordin textual, contextual și teleologic, menționate în considerațiile care precedă, dintre Decizia-cadru 2002/584 și Directiva 2014/41, interpretarea articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 reținută de Curte în Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), și în Hotărârea din 27 mai 2019, PF (Procurorul general al Lituaniei) (C-509/18, EU:C:2019:457), potrivit căreia noțiunea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul acestei dispoziții, nu acoperă parchetele unui stat membru care sunt expuse riscului de a fi supuse unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive, nu se poate transpune în contextul Directivei 2014/41.
- 75 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 litera (c) din Directiva 2014/41 trebuie interpretate în sensul că intră în sfera noțiunilor de „autoritate judiciară” și de „autoritate emitentă”, în sensul acestor dispoziții, procurorul unui stat membru sau, mai general, parchetul unui stat membru, independent de raportul de subordonare legală care ar putea exista între acest procuror sau acest parchet și puterea executivă a acestui stat membru și de expunerea respectivului procuror sau a respectivului parchet la riscul de a fi supus, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea acestei puteri în cadrul adoptării unui ordin european de anchetă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 76 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 litera (c) din Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală trebuie interpretate în sensul că intră în sfera noțiunilor de „autoritate judiciară” și de „autoritate emitentă”, în sensul acestor dispoziții, procurorul unui stat membru sau, mai general, parchetul unui stat membru, independent de raportul de subordonare legală care ar putea exista între acest procuror sau acest parchet și puterea executivă a acestui stat membru și de expunerea respectivului procuror sau a respectivului parchet la riscul de a fi supus, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea acestei puteri în cadrul adoptării unui ordin european de anchetă.

Semnături